

AŤ MŮŽOU:

ZDENKA
ŠÍP
STAŇKOVÁ

Zkušenosti známých osobností, které našly svou porodní asistentku a doporučují tento krok i ostatním.

V květnu 2002 mi bylo jednadvacet a byla jsem poprvé těhotná. Tehdy by mě ani nenapadlo, že se dá родit doma! Daniel se narodil v Praze na Bulovce, porod trval krásných 12 hodin a já měla dojem, že to vlastně bylo fajn. Společnost mi dělala mladá porodní asistentka, ale nechávala nás dost být, tehdejší manžel byl se mnou a lékař přišel až ke konci porodu. Danečka nám tak nějak automaticky vzali, vážili, měřili, zabalili a pak teprve přinesli zpět.

Proběhl i nástřih a další věci, bez nichž si už dnes porod dovedu představit. Od sestry jsem se místo pomoci dočkala jen obligátního buzení v šest ráno, protože to je prostě čas, kdy se měří teplota. Sestry působily spíš jako bachařky, kterých jsem se, stejně jako lékařů, upřímně bála. Ti všichni totiž měli moc mě nepustit domů, když Daneček nebude správně přibírat, když nebude mizet novorozecká žloutenka nebo se jim prostě něco nebude zdát. Takže jsem tam strávila čtyři dny naplněné pláčem, strachem a nejistotou a modlila se, ať mě už pustí domů. Roku 2008 mi bylo už 27 a já čekala Lucinku. Věděla jsem toho o těhotenství a porodu o něco víc než před těmi šesti lety, ale o porodu ambulantním nebo doma, nic. Když jsem přemýšlela, kde budu родit, musela jsem mít zamlžené vzpomínky, protože volba padla zase na Bulovku. Jakmile jsem ale začala родit, dojeli jsme na Bulovku, kde krčili rameny, že nemají místo, přestože jsem tam registrovaná. Nesměle jsem tedy navrhla, jestli by nezavolali do Neratovic, že to tam máme blízko. Zavolali, v Neratovicích místo měli, manžel mě naložil do auta a s kontrakcemi po čtyřech minutách mě tam odvezl. V tamní porodnici považovali za nutné připojit mě na monitor a sepsat se mnou celoživotní anamnézu, kterou jsem mezi častými kontrakcemi nebyla moc schopna dát dohromady. Porod Lucinky probíhal na zádech, s nástřihem a tak dále. Odnesli ji, zvážili, změřili... a šoupli do inkubátoru, aby se údajně zahřála. Po určité době mi ji vrátili a na šestinedělí se v bleděmodrém opakovalo totéž, co na Bulovce.

V roce 2019 mi bylo 38 a s druhým mužem jsem čekala Astrid. Bylo mi jasné, že pokud porod v nemocnici, pak jediné ambulantní. Vybrali jsme tedy porodní asistentku a připravovali se na ambulantní porod v Neratovicích, což byla nejbližší „rozumná“ porodnice. Rozhodla jsem se, že si sepíšu dříve vyslovené přání. Laicky řečeno je to něco

jako porodní plán, ale pro nemocnici právně závazný. V DVP jsem mimo jiné psala, že si nepřeju žádné zásahy do průběhu porodu, nebude-li to nezbytně nutné. V neratovické porodnici se to ovšem nesetkalo s pochopením a schůzka na toto téma s primářem nedopadla moc dobře, naše důvěra v porodnici klesala. V tu dobu jsem s mým mužem procházela kurzem hypnoporodu. Jednoho rána, byla jsem ve 30. týdnu těhotenství, jsem se vzbudila se silným pocitem, který jsem hned šla

sdělit Martinovi: „Myslím, že bych se cítila nejlíp, kdybych porodila doma.“ Podíval se na mě a řekl: „Já si taky myslím, ale chtěl jsem to rozhodnutí nechat na tobě, abys byla tam, kde se budeš cítit bezpečně.“

Bylo rozhodnuto. Samozřejmě jsem ani na chvíli nezapochovovala, že kdyby se vyskytla jakákoli komplikace nebo nejasnost, jedeme do porodnice. Našli jsme skvělou porodní asistentku z týmu, který k porodům vždy jezdí ve dvou – i s doulou. Nebála jsem se. Měla jsem obrovskou důvěru a respekt ke svému tělu a k miminku, které dobře ví, co dělat. V den termínu porodu mi ve 22 hodin začaly kontrakce. Naložila jsem se do vany a čekala, jestli se porod rozběhne. Zavolali jsme porodní asistentce, která se vyptala na několik věcí, a pak mě nechala rozhodnout, kdy má přijet. Martin nafoukl a napustil porodní bazénku, a já do něj vlezla. Pak přijela porodní asistentka a za nějakou dobu i dula. Seděly v kuchyni, já s Martinem jsme byli za rohem v obýváku. Vše pro-

bíhalo v naprostém tichu, byla noc, všude klid a přítmí. Ani mě nenapadlo chtít si třeba pustit hudbu, byla jsem naprosto ponořená do sebe a koncentrovaná na probíhající proces. Porodní asistentka občas přišla a dopplerem změřila ozvy přímo v bazénku pod vodou. Šeptala, nechtěla mě rušit. V sedm hodin ráno se na gauči v obýváku narodila Astrid. Nikdo mi ji nikam neodnesl ani na vteřinu; sotva vykoukla, držela jsem ji a nepustila. Z břicha si během pár chvil doputovala k prsu a od té doby ho miluje. I to druhé. Martin byl celý čas s námi. Porodní asistentka i dula zůstaly ještě několik hodin. Miminko jemně prohlédly na mém těle, všichni společně jsme si užívali ty jedinečné chvíle. Následující dny se za námi vždy zastavila porodní asistentka, aby zkontrolovala mě i Astrid. Neradím nikomu, že má родit doma, ale myslím, že by tento zásadní životní okamžik měla žena (i muž) prožít tam, kde se cítí bezpečně.